

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

I. ПРАВНИ ОСНОВ

Правни основ за доношење Закона о озакоњењу објеката, садржан је у одредби чл. 99. став 1. тачка 7) Устава Републике Србије („Службени гласник РС” број 98/2006).

II. РАЗЛОЗИ ЗА ДОНОШЕЊЕ

Проблем бесправне градње постоји уназад неколико деценија, али је нарочито ескалирао 90. тих година прошлог века, када се бележи масовна бесправна градња, која је узрокована великим приливом становништва са ратом захваћених подручја, недостатком сваке врсте контроле над бесправном градњом, али и непостојањем планске документације која би омогућила легалну градњу.

Република Србија је у неколико наврата покушавала да доношењем закона којим се уређује ово питање, изврши легализацију бесправних објеката. Први закон је донет 1997. године - Закон о посебним условима за издавање грађевинске, односно употребне дозволе за одређене објекте („Службени гласник РС”, 16/97), а потом, као део Закона о планирању и изградњи и 2003., 2006., 2009. и 2011. године, односно као посебан закон 2013. године - Закон о легализацији објеката ("Службени гласник Републике Србије", број 95/2013). Сваки од наведених закона је омогућавао да се бесправни објекти врате у легалне токове, али су ефекти ових закона били скромни. Према последњем извештају, у Србији је поднето око 771.000 захтева за легализацију, док према подацима Републичког геодетског завода, број објеката за који није могло бити утврђено да имају грађевинску и употребну дозволу, износи око 1,5 милиона.

Стварни број бесправно изграђених објеката никада до сада није утврђен. Једно од решења у Нацрту овог закона управо покушава да реши овај проблем. Нацртом је предвиђено да грађевинска инспекција изврши попис свих бесправно саграђених објеката на својој територији, што предлагач сматра изузето важним у смислу системског решавања овог питања. Истовремено, ово питање-питање утврђивања броја свих незаконито саграђених објеката, има по значају, карактер јавног интереса за Републику Србију. Циљ је да грађевинска инспекција, која у претходном периоду није урадила свој основни посао на превенцији бесправне градње и дозволила да објекти буду изграђени и уселени, заврши посао на начин да после законом утврђеног рока, а то је једини поуздан податак о статусу објекта, имамо тачан број бесправно саграђених објеката у Републици Србији. Статус ових објеката, разликује се по условима озакоњења од објеката за које је поднет захтев за легализацију, у складу са раније важећим законима. По евидентирању објеката за које није поднет захтев за легализацију, грађевински инспектор је у обавези, а то је предвиђено и Законом о планирању и изградњи, као материјалном пропису за изградњу, да донесе решење о рушењу тог објекта. Донето решење о рушењу објекта се доставља власнику незаконито изграђеног објекта и надлежном органу за озакоњење објеката, који је у обавези да по службеној дужности покрене поступак озакоњења. Дакле, не препушта се више на вољу власницима незаконито изграђених објеката да ли ће

поднети захтев, већ Држава, третирајући ово питање као питање од јавног интереса, сама покреће и води поступак озакоњења.

Сваки од раније донетих закона којима је било уређивано ово питање је померао временску границу до када се објекти могу легализовати, без обзира на чињеницу што је бесправна градња у Републици Србији од 2002. године кривично дело, санкционисано и забрањеном казном затвора.

Поражавајућа је чињеница да, уместо да се број бесправно саграђених објекта смањује, он је из године у годину само растао.

Основни разлог за доношење овог закона јесте озакоњење највећег броја незаконито изграђених објеката и њихово увођење у законске токове. И овим законом, као и у већини претходних, предмет озакоњења не могу бити објекти који су изграђени у зонама заштите у складу са посебним законима, објекти изграђени од материјала који не гарантује стабилност објекта, објекти изграђени на тлу неповољном за грађење, објекти који се не могу ускладити са важећим планским документом, објекти који нису завршени у конструктивном смислу, а уведена је и новина у односу на раније важеће законе, да се за објекат за који је већ правноснажно окончан поступак легализације, а којим се одбија или одбацује захтев за легализацију, не може поново подносити захтев за озакоњење. Овим начелом (*ne bis in idem*) уводи се начело правне сигурности у правни поредак и онемогућавају злоупотребе које у овим ситуацијама могу настати.

Анализом стања у овој области утврђено је да су сви закони о легализацији предвиђали мање или више компликоване процедуре, а за највећи број наших грађана, укупни трошак легализације- од прибављања потребне документације (извод из листа непокретности, израда техничке документације и друго) до плаћања накнаде за уређивање грађевинског земљишта- је био једна од основних препрека да окончају започете поступке.

Приступ предлагача за решавање ових питања је био да се максимално појача одговорност и обавезе поступајућих органа, да се смањи број процедура, а да рокови за поступање буду реални. Досадашња пракса у том смислу није дала добре резултате, с обзиром да су прописивани кратки рокови, које нико није поштовао, а предлагач је, утврђујући стварно стање, био у обавези да предлаже измене закона, некада само због продужетка рокова. Озакоњење објеката не смемо схватити као посао који се може брзо завршити, али се такође ради о послу који се мора завршити, те су зато у овом Нацрту закона прописани рокови, који су према мишљењу предлагача, реални и оствариви. У том смислу посебно су прописани рокови од када се рачуна покретање поступка и они су различито утврђени зависно од тога да ли се ради о објекту за који је поднет захтев за легализацију или се ради о објекту за који је поступак озакоњења покренут по службеној дужности, односно да ли је поднет захтев лица које је свој објекат уписало по Закону о посебним условима за упис права својине на објектима изграђеним без грађевинске дозволе.

Посебан проблем за решавање овог питања јесте и питање уређених имовинско правних односа, као један од услова за озакоњење у смислу овог закона. Нацртом закона понуђен је читав спектар доказа о решеним имовинско правним односима, а задржана је и одредба о могућности да се објекат озакоњи са достављеним доказом о својини на грађевинском земљишту само испод објекта, у складу са одредбама Закона о планирању и изградњи, на који у конкретној ситуацији упућује и овај Нацрт (чл.70. и 105. ЗПИ).

Следећи проблем који је било потребно решити овим законом јесте био одредити врсту и обим техничке документације, с обзиром да се није смело дозволити да објекти буду небезбедни за коришћење, а истовремено прописати и доказ који ће омогућити упис ових објеката у јавну књигу о евиденцији непокретности и правима на њима, што је један од циљева доношења овог закона. Предлагач је сматрао да је неопходно извршити поделу по врсти незаконито изграђених објеката на стамбене објекте (унутар којих разликује неколико врста) и комерцијалне објекте, односно објекте намењене тржишту, јавне објекте и инжењерске објекте, у складу са класама одређеним подзаконским актом донетим на основу Закона о планирању и изградњи.

Предлогом је прописан један обавезни документ-извештај о затеченом стању са елаборатом геодетских радова.

Садржина елабората геодетских радова и садржина и обим извештаја о затеченом стању зависи од класе објекта и његове сложености, места на коме се налази и испуњења основних захтева за објекат. Предлагач је свестан чињенице колики је изазов поставио пред инжењере који ће сачињавати и израђивати извештај о затеченом стању, с обзиром да се многе чињенице не могу утврдити на поуздан начин, јер је објекат за који се извештај израђује већ изграђен, и у највећем броју случајева је у употреби и редовном коришћењу. На другој страни, други приступ - да се на поуздан начин утврђују ове чињенице, довео би до немогућности завршетка овог посла без огромних трошкова, имајући у виду техничко-инжењерске захвате који би морали бити предузети (откопавање темеља, реконструкција арматуре, рушење зидова и сл.). Дакле, у свим овим случајевима, можемо се ослонити, пре свега, на знање, стручност и искуство одговорних пројектаната, односно одговорних извођача радова који ће израђивати овај извештај. Зависно од сложености објекта, прописани су и посебни основни захтеви за објекат, па тако за стамбене објекте одређене површине и спратности, објекте јавне намене и инжењерске објекте, извештај обавезно садржи основни захтев заштите од пожара. За остале, једноставне објекте, није прописан овај захтев, већ само испуњење основног захтева у погледу носивости и стабилности. Правна последица озакоњења је могућност уписа тог објекта у јавну књигу о евиденцији непокретности, са напоменом да је својина на објекту уписана на основу овог закона, што је, по мишљењу предлагача, потребно у циљу упознавања трећих лица о основу уписа непокретности, с обзиром на минималну техничку документацију на основу које је издато решење о озакоњењу. Такође, предлагач је сматрао да и власник објекта мора сносити део одговорности у погледу даљег коришћења озакоњеног објекта, те је прописана и обавезна изјава власника да прихвата евентуални ризик коришћења таквог објекта. По упису, овакав објекат је изједначен са непокретностима које су уписане на основу употребне дозволе у редовном поступку и такви објекти се могу прометовати без ограничења.

Такса за озакоњење

Предлагач је, имајући у виду правне квалификације појединих државних намета, предложио увођење таксе, као јавног прихода, који има карактеристике најпримењивије за сврху за коју се уводи. У финансијској теорији под таксама се подразумевају приходи који представљају новчани еквивалент за услуге које чини неки јавни орган или друго јавно тело физичким или правним лицима. Такса представља порески приход који не служи да се њиме покривају општи расходи, већ треба да послужи за подмирење трошкова који су проузроковани радњама државних и других органа приликом пружања конкретне услуге заинтересованој страни. Разматране су и друге правне могућности за прописивање доприноса или накнаде, али је превагнуо принцип да је најбоље и најпримереније овој ситуацији, увести таксу за тачно одређену категорију корисника, са прецизно одређеном наменом средстава која буду добијена на тај начин.

Питање одређивања висине таксе је било једно од кључних питања за решавање у овом закону, имајући у виду да су раније спровођени поступци легализације, па и сам важећи Закон о легализацији објеката, прописивали накнаду која није била примерена платежној способности лица којима је та обавеза утврђена.

Принцип правичности је принцип који се везује за економску снагу обвезника неког давања, а датира још од Русоа, Сеја и Џона Стјуарта Мила у правној теорији (теорија пореске способности). Једнакост представља један од основних уставних принципа у односу на који се испитује уставност закона. У том смислу, поједине одредбе раније важећих закона којима је уређивана легализација објеката, биле су предмет испитивања пред Уставним судом Републике Србије. Имајући у виду раније донете одлуке Уставног суда Србије, предлагач је покушао да висину таксе одреди уважавајући критеријум пропорционалности између циља који се жели постићи и употребљеног средства који се састоји у прописивању висине таксе према објективним критеријумима. Неспорно је да поступак озакоњења, прописан овим законом, садржи елементе јавног интереса, изражене пре свега у легитимном захтеву Државе да има прецизну евиденцију свих непокретности на територији Републике Србије и други, важнији циљ, да све објекте изграђене супротно закону, врати у законске оквире, односно да категорију власника незаконито изграђених објеката изједначи са власницима објеката изграђених у складу са законом.

Анализирајући праксу Уставног суда, предлагач је проценио да су разлике које су прописане у овом закону, а тичу се одређивања висине таксе за одређену категорију лица унутар исте групе, уставно допуштена, с обзиром да су заснована на објективним и разумним оправдањима, односно у сразмери су са намераваним циљем – да што већи број објеката буде озакоњен и враћен у легалне токове. Предлагач сматра да је тиме успостављена једнакост једне категорије грађана у истој правној ситуацији - озакоњењу објеката на територији Републике Србије.

Досадашња пракса у поступцима легализације, када је у питању одређивање висине накнаде је шаренолика. Законом о планирању и изградњи из 2009. године и изменама из

2011. године, биле су предвиђене олакшице за одређену категорију власника бесправно изграђених објеката, тако да је умањење у одређеним ситуацијама износило и 99% у односу на укупну висину накнаде. Уставни суд Републике Србије је својом одлуком довео до обуставе примене одредби садржаних у чл.185.-200. Закона о планирању и изградњи, којима су била уређена питања легализације. Законом о легализацији објеката, који је потом донет 2013. године, питање одређивања и висине накнаде је препуштено јединицама локалне самоуправе са јасном одредбом да висина накнаде у поступцима легализације треба да буде иста као она која се одређују у редовним поступцима издавања грађевинске дозволе. Висина накнаде одређивана у складу са овим Законом је била различита од општине до општине, што је ову категорију лица доводило у неравноправни положај, по основу места где се налази нелегално изграђени објекат. Процент решених захтева у складу са овим Законом је незадовољавајући. Ако би био остављен на снази овај Закон, процена је да поступци легализације не би били решени ни за 20 година. Приступ предлагача решавању овог питања, од кога умногome зависи и број озакоњених објеката, јесте да се законом мора уредити ово давање, као и његова висина, с обзиром на досадашња искуства. Република Србија доношењем овог посебног закона полази од поставке да је решавање овог питања од јавног интереса за Републику Србију, те сва ограничења која су прописана јесу уставно допуштена, с обзиром на циљ који се жели постићи. Овим законом не врши се легализација објеката, која је подразумевала израду документације која је предвиђена за изградњу новог објекта. Овим законом Република Србија уз минимално прописане геодетско-техничке услове и друге доказе, врши озакоњење објеката у јавном интересу, чиме успоставља својинску евиденцију на својој територији, а посредно утиче и на област просторног и урбанистичког планирања и ствара услове за рационално коришћење грађевинског земљишта. Оваквим прописивањем, Република се одрекла и прихода које би остварила задржавањем одредби о легализацији, а за које, према анализи ефеката важећег закона, не би дошла у следећих неколико деценија, а за све то време имали бисмо преко милион објеката изграђених супротно закону. Све наведено, поред неопходности уважавања чињенице о економској снази власника незаконито изграђених објеката, утицало је на решење предлагача да се уведе само такса, која се плаћа у једнократном износу и чија висина је одређена на основу објективних критеријума, који су наведени у предлогу законских решења.

Опредељење предлагача јесте да се озаконе сви објекти који испуњавају услове прописане овим законом. Да би овај циљ био остварен, било је неопходно, имајући у виду пре свега, економску снагу обвезника, прописати висину таксе коју ће моћи да поднесе и измири највећи број корисника. Са аспекта прилива јавних прихода, овакав приступ би требало да омогући значајно повећање јавних прихода, по формули:

мала висина појединачних такси X велики број плаћених такси = повећање јавних прихода

По својој суштини, такса за озакоњење нема своју правну повезаност са накнадом за уређивање грађевинског земљишта прописиване у поступцима легализације из

претходних закона. Предлагач сматра да ће прилив новчаних средства у буџете јединица локалних самоуправа бити значајно повећан, у укупном збиру.

У свим ситуацијама где је то било могуће, законска решења су предлагана на начин (терминолошки, аналогном применом) да олакшају јединицама локалне самоуправе њихову примену. У том смислу, одређена законска решења су предложена са упућивањем на супсидијарну или аналогну примену других посебних закона, а пре свега упућивањем на Закон о планирању и изградњи и Закон о општем управном поступку.

Према подацима Републичког геодетског завода, у Србији је изграђено укупно 4.671.899 објеката, од тога су 1.996.479. зграде за породично становање, а 36.321. су зграде за колективно становање. Број уписаних бесправних зграда је 1.476.433.

Наведени подаци нису комплетни, с обзиром да се односе само на зграде, али су илустративни и послужили су предлагачу за креирање одређених законских решења. Тачан податак о укупном броју незаконито изграђених објеката добићемо тек по извршеном попису, који је предвиђен овим законом.

Циљ предлагача јесте масовно озакоњење објеката изграђених супротно закону, уз истовремено превентивно деловање на настанак нове бесправне градње, применом овог и других сродних, посебних закона из ове области.

III. ОБЈАШЊЕЊЕ ОСНОВНИХ ПРАВНИХ ИНСТИТУТА И ПОЈЕДИНАЧНИХ РЕШЕЊА

У члану 1. прописани су услови, поступак и начин озакоњења објеката, односно делова објекта изграђених без грађевинске дозволе, односно одобрења за изградњу, услови за накнадно издавање решења о озакоњењу, правне последице озакоњења, као и друга питања од значаја за озакоњење објеката.

У члану 2. прописано је да се озакоњење представља јавни интерес за Републику Србију.

У члану 3. објашњен је предмет озакоњења према врсти објекта..

У члану 4. прописано је на које објекте се закон не примењује.

У члану 5. прописано је који објекти не могу бити предмет озакоњења.

У члану 6. дефинисано је који су објекти предмет озакоњења, према времену подношења захтева. У циљу утврђивања тачног броја незаконито изграђених објеката, овим чланом је прописана обавеза јединице локалне самоуправе да спроведе попис и евиденцију тих објеката, у року од 12 месеци од дана ступања на снагу овог закона. Као контролни механизам, у циљу утврђивања времена изградње објекта, биће коришћен

сателитски снимак, за који је овим законом прописано да мора бити јавно доступан грађанима.

У члану 7. прописано је да се попис незаконито изграђених објеката из члана 6. овог закона, врши према програму пописа по зонама, односно целинама, који предлаже и доноси орган надлежан за послове грађевинске инспекције, а да, у циљу ефикаснијег спровођења пописа, јединица локалне самоуправе може образовати комисије за попис, као помоћно радно тело. По завршетку пописа незаконито изграђених објеката из једне зоне, односно целине, надлежни грађевински инспектор доноси појединачна решења о рушењу објекта, за све незаконито изграђене објекте који су на попису, а решење о рушењу објекта доноси грађевински инспектор у року од три дана од дана издавања и доставља органу надлежном за издавање накнадног решења о озакоњењу.

У члану 8. прописано је да предмет озакоњења може бити објекат који се може ускладити са важећим планским документом у погледу намене и спратности објекта, као и прописује по којим критеријумима се врши оцена усклађености.

У члану 9. прописано је да предмет озакоњења не може бити објекат за који је надлежни орган, у складу са раније важећи прописима којима је била уређена легализација објеката, донео решење којим се одбија захтев за легализацију, а које је правноснажно у управном поступку.

У члану 10. прописано је да испуњење услова прописаних у чл. 3.,5, 6.,8. и 9. овог закона представљају претходно питање у поступку озакоњења.

У члану 11. прописано је да предмет озакоњења може бити објекат за који власник достави доказ о одговарајућем праву на грађевинском земљишту или објекту и таксативно побројано шта се сматра одговарајућим правом у смислу овог закона.

У члану 12. прописано је да се у циљу утврђивања могућности озакоњења у складу са одредбама овог закона, у поступку озакоњења прибавља извештај о затеченом стању објекта са елаборатом геодетских радова за незаконито изграђени објекат, као једини геодетско-технички документ који се прибавља у поступку озакоњења и прописује да се пре доношења решења о озакоњењу плаћа такса за озакоњење.

У члану 13. прописана је надлежност за поступање у поступцима озакоњења, као и правна средства против решења донетих у овим поступцима.

У члану 14. прописано је да надлежни орган, по утврђивању испуњености претходних услова и постојања одговарајућег права из члана 11. овог закона, наставља поступак озакоњења прибављањем документације из члана 12. овог закона и прописано поступање надлежног органа када је предмет озакоњења објекат на коме је уписано право својине на основу Закона о посебним условима за упис права својине на објектима изграђеним без грађевинске дозволе.

У члану 15. прописано је да надлежни орган, за објекте за које је поднет захтев за легализацију, а који се у смислу овог закона сматрају захтевима за озакоњење, пре

прибављања документације из члана 12. овог закона, проверава да ли је власник незаконито изграђеног објекта, у раније вођеном поступку легализације објеката, доставио документацију прописану тада важећим прописима, која се под прописаним условима може користити и у поступку озакоњења.

У члану 16. прописана је сврха израде извештаја о затеченом стању и његова садржина, која се одређује у складу са класом, површином, наменом и начином коришћења објекта који је предмет озакоњења.

У члану 17. прописано је да се елаборат геодетских радова израђује у складу са прописима којима је уређен државни премер и катастар, те да је саставни део извештаја о затеченом стању објекта.

У члану 18. дефинисане су врсте извештаја о затеченом стању објекта, према категорији и класи објекта .

У члану 19. прописана је садржина извештаја о затеченом стању за објекте категорије А, класе 111011 и 112111.

У члану 20. прописана је садржина извештаја о затеченом стању за објекте чија је БРГП преко 400м², објекте јавне намене и инжењерске објекте.

У члану 21. прописано је да када је предмет озакоњења и објекат из члана 1. став 2. овог закона, у извештају се приказују и ти објекти, са садржајем и обимом према правилима струке, на нивоу разраде који је одговарајући у односу на ниво разраде у извештају за главни објекат.

У члану 22. прописано је да се на израду извештаја о затеченом стању за објекте из члана 1. став 3. овог закона, сходно примењују одредбе члана 19. овог закона.

У члану 23. прописано је да је поступак озакоњења прописан овим законом, а да ће се за сва питања поступка која нису уређена овим законом примењивати Закон о општем управном поступку.

У члану 24. прописани су начини за покретање поступка озакоњења.

У члану 25. прописано је да по покретању поступка у складу са овим законом, надлежни орган утврђује испуњеност претходних услова за озакоњење.

У члану 26. прописано је да незаконито изграђени објекти, на којима су изведени груби грађевински радови са формираним конструктивним склопом (објекат поседује носеће елементе: темељ, зидови, армирано бетонски или челични стубови са гредама, односно армирано бетонска таваница, кровна конструкција), али на којима није постављена спољна столарија, нису изведени разводи унутрашњих инсталација, ни завршни радови (фасадерски, подполагачки, столарски и сл.), могу бити предмет озакоњења у складу са овим законом.

У члану 27. прописује да незаконито изграђени објекти, изграђени на земљишту неповољном за грађење су објекти који нису стабилни, угрожавају стабилност терена и

суседне објекте не могу бити предмет озакоњења, осим ако у поступку власник не докаже да је објекат стабилан, да не угрожава стабилност терена и суседне објекте.

У члану 28. дефинисано је да незаконито изграђени објекти не могу бити предмет озакоњења ако су изграђени од материјала који не обезбеђује трајност и сигурност објекта.

У члану 29. прописано је да ће у складу са чланом 5. став 3. овог закона, надлежни орган издати решење о озакоњењу, уз испуњење у других услова прописаних овим законом, ако у поступку буде прибављена сагласност за озакоњење управљача јавног добра, односно сагласност организације надлежне за заштиту природних, односно културних добара.

У члану 30. прописано је да предмет озакоњења може бити објекат који се може ускладити са важећим планским документом у погледу намене и спратности објекта, у складу са чланом 8. ст. 2. и 3. овог закона.

У члану 31. прописано је да надлежни орган у поступку утврђује да ли је за незаконито изграђени објекат, у складу са раније важећи прописима којима је била уређена легализација објекта, донето решење којим се одбија захтев за легализацију, а које је правноснажно у управном поступку, са наведеним изузетком када надлежни орган може наставити поступак озакоњења.

У члану 32. прописано је да по утврђивању испуњености претходних услова, надлежни орган наставља започети поступак и утврђује да ли власник незаконито изграђеног објекта поседује одговарајуће право на грађевинском земљишту, односно објекту, у смислу овог закона.

У члану 33. прописано је да када надлежни орган утврди испуњеност претходних услова за озакоњење и постојање одговарајућег права у смислу овог закона, наставља поступак озакоњења, у смислу члана 12. став 1. овог закона и обавештава власника незаконито изграђеног објекта да у року од 30 дана од дана достављања обавештења достави извештај о затеченом стању објекта са елаборатом геодетских радова, ако то већ није учинио у раније вођеном поступку легализације објекта.

У члану 34. прописано је да када надлежни орган утврди да постоји могућност озакоњења, обавештава о томе власника незаконито изграђеног објекта и упућује га да плати таксу за озакоњење. Висина таксе одређена је према критеријуму намене, начина коришћења, и површине објекта који је предмет озакоњења.

У члану 35. прописан је начин доношења и садржина решења о озакоњењу, као и правна средства против тог решења.

У члану 36. прописана је обавеза надлежног органа да води службену евиденцију о издатим решењима о озакоњењу и начин доступности.

У члану 37. прописана је обавеза надлежног органа да по правноснажности решења о озакоњењу, достави исправе подобне за упис права својине прописане овим законом, органу надлежном за послове државног премера и катастра.

У члану 38. и 39. прописано је да се рушење незаконито изграђеног објекта неће извршавати до правноснажног окончања поступка озакоњења, у складу са овим законом, као и да по правноснажном окончању поступка којим се врши озакоњење незаконито изграђеног објекта, грађевински инспектор доноси решење о обустави поступка извршења решења из члана 7. став 2. овог закона, као и поступање грађевинског инспектора када незаконито изграђени објекат није могуће порушити, односно када није могуће извршење решења о рушењу (стан у стамбеној згради...).

У члану 40. прописана је могућност привременог прикључења на инфраструктуру.

У члану 41. прописан је да надзор над извршавањем одредаба овог закона врши министарство надлежно за послове грађевинарства.

У члановима 42, 43, 44, 45. и 46. прописане су казнене одредбе

У члановима 47. и 48. прописане су прелазне и завршне одредбе.

У члану 49. прописана је обавеза јединица локалних самоуправа да према резултатима пописа незаконито саграђених објеката, изврше усклађивање важећих планских докумената, приликом прве измене тог планског документа. Сматрамо да се на основу пописа свих незаконито изграђених објеката стварају услови да јединица локалне самоуправе изврши усклађивање својих планских докумената, нарочито на деловима своје територије где постоје неформалних насеља, у циљу њиховог уређења и будућег комуналног опремања.

У члану 50. прописано је да овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије”.